

MAX BESORA I BORJA BAGUNYÀ

Trapologia

Ara Llibres, Barcelona, 2018

Un llibre sobre el trap, si havia de ser coherent amb l'esperit del trap, no podia ser un llibre com ho són tots els llibres que tracten d'un tema i l'exposen amb la finalitat que el lector hi trobi tot allò que en vol saber. Amb això vull dir que el llibre de Besora i Bagunyà és un «llibre traper». I què vull dir amb «traper»? Que surt d'allò convencional. Per tant, que el lector no en pot esperar res que s'articuli d'una manera lògica, que segueixi l'estil d'exposició de tema, desenvolupament i conclusió, sinó que més aviat fa explotar el mètode establert per antonomàsia en la literatura de fa molts anys. Que en l'àmbit de la novel·la ja ho van fer Joyce i Cortázar és clar, però que

en un títol que va sobre l'estudi del trap hi hagi fugides de la linealitat explicativa, introducció de correus electrònics o de whatsaps i que es reproduïxin, fins i tot, converses telefòniques, ens pot deixar astorats i perplexos, sense cap mena de dubte. És un llibre que està a mig camí de la crònica gonzo de Hunter S. Thompson i l'abordatge de R. J. Cantavella; que festeja entre la no-ficció i la superficció i que pretén a voltes instal·lar-se entre la crònica fracassada i la llejor buscada. En definitiva, que construeix un discurs sobre el trap sense voler ser un discurs, fent servir els recursos estilísticolliteraris de tota la vida i els que ens han proporcionat les noves tecnologies i que són els més actuals. Això sí, amb *flow*. Com els autors mateixos escriuen, en el seu llibre volen fer una investigació antiperiodística, una antinovel·la, un *soundsystem*, que tiri *beef* i en què l'estil i l'actitud siguin més importants que el tema que tracten.

El trap, que està instal·lat, ja fa temps, en la nevera del consum musical més sonat del mercat dels últims vuit anys, no té cap voluntat de dinamitar el sistema. Malgrat que la seva aparença, per part dels principals cantants de trap del nostre país, pugui semblar trenca-dora amb tot, que passa de tot i mal educada, respon a una generació a la qual li ha calgut un altaveu per donar-se a conèixer i per explicar, sense cap mena d'embuts, qui són i què coi fan al mercat de la indústria cultural. Pensem que una música urbana com el trap — filla del hip-hop, etc. —

forma part, actualment, de la cartellera dels festivals de més èxit del nostre país i de més enllà de les nostres fronteres.

Simon Frith, en els seus estudis de la música pop, en concret de l'estètica pop, ja havia insistit en el fet que els cantants de la *popular music* creaven estils de vida i facilitaven que el públic els erigís en models a seguir, amb una manera de vestir, de comportar-se i de viure. Això és el que està passant amb els ni-ni. Han aconseguit, amb l'ús que els procuren les noves tecnologies i amb el disseny d'uns bons *beats*, crear la seva pròpia música, fer una poesia urbana inspirada, segons la meua opinió, en el *dirty realism* més genuí dels Estats Units.

Entre les 275 pàgines del llibre *Trapologia* hi trobem una bona recerca, una historiografia no de la música trap, sinó del fenomen trap, que encara és més completa. La ideologia traper que hi és present és la de l'anarcocapitalisme celebrador i la de l'ultraneoliberal. Contradictori? Potser sí, però és que els trapers no es posen vermells davant de les contradiccions: les celebren i en gaudeixen perquè això els fa encara més inclassificables, més poderosos, més assaboridors dels èxits. Des del *do it yourself* fins a la catifa vermella del reconeixement mercantilista dels taurons discogràfics, trobem en el llibre molta palla i poc «contingut». Però és que el trap ja és això: perdre's en la palla. Es recrea en l'efímer, però per explicar-nos el més essencial de la vida; precisament això, el poc «contin-

gut» de la vida dels seus protagonistes que roben el wifi de les Apple stores, que volen un cotxe, una *naia* que els satisfaci, una *cani* que els balli *twerking*, un xulopiscines que les bavegi, sortir de festa, fer el gos (és a dir, *perrear*) i «posar-se fins al cul» de merda. En resum, el que ens expliquen és que follen, farden i *farlopen*, i volen que recordem que un dels motius per què cantaven era perquè feien música per vendre drogues. En el trap supura un moviment cultural (no contracultural) fruit de la simbiosi entre el hip-hop i la música de ball electrònica (EDM), nascuda al sud als Estats Units dels anys noranta del segle passat i relacionada amb grups de *narcos* dels suburbis d'Atlanta, una ciutat declarada clarament capitalista. Són el sistema, pertanyen al sistema i no volen canviar-lo, volen aconseguir-ne les finalitats, però sense passar pels mitjans, no volen sacrificar-se, no volen treballar amb un horari que els esclavitz, no es volen esforçar, volen ser lliures..., per comprar-se amb el *pai* tot el que puguin, entre altres coses el *jai*, i puguin ser uns marques. Pertanyen a una cultura antiguardiolista. I, aquí, a casa nostra, aquests protagonistes són Bad Gyal, P.A.W.N. Gang, Yung Beef, Kinder Malo, Pimp Flaco, PXXR GVNG, La Zowi, C. Tanga-na... Alguns d'ells han tingut la necessitat d'expressar-nos amb la seva música el que viuen i han viscut, d'altres han aprofitat el carro de l'èxit per guanyar-se molt però que molt bé la vida. Hi ha de tot a la vinya del senyor. Els primers

ens han parlat de la classe a la qual pertanyen des de la paraula ingènua però agraïda i des de la sorpresa de trobar en les lletres alguna guspira de consciència aguda, amb una clara visibilització de la pobresa en la qual estem tots ficats, i no com els segons, que han apostat per una estetització del món en què viuen i que agrada escoltar els qui n'estan fora (perquè és la seva zona de confort).

En el llibre s'hi troben, però, a banda de les lluentors de la veritat, bones dosis d'alta cultura quan desfilen per algunes de les pàgines McLuhan, Lipovetsky, Debord, Butler, per citar-ne només uns quants. I tot això, com en una coctelera, serveix als autors, Besora i Bagunyà, per ensenyar-nos el camí correcte cap al cel per poder fer una bona transmigració de la nostra ànima pretesament intel·lectual. Ens hi ajuden compartint unes reflexions ferotges sobre música, cultura, literatura, passant per qüestions de gènere, d'estètica de la lletjor o de l'ús antinormatiu de la llengua oral d'aquest grup de joves que pertany a la generació de l'era digital i que ha fet de la música, novament, un estil de vida, o de la vida, un estil de música.

Magda Polo Pujadas
Universitat de Barcelona
magda.polo@ub.edu

Aquest article ha estat publicat originalment a **Matèria. Revista internacional d'Art** (ISSN en línia: 2385-3387)

Este artículo ha sido publicado originalmente en **Matèria. Revista internacional d'Art** (ISSN en línea: 2385-3387)

This article was originally published in **Matèria. Revista internacional d'Art** (Online ISSN: 2385-3387)

MATÈRIA

Revista internacional d'Art

Els autors conserven els drets d'autoria i atorguen a la revista el dret de primera publicació de l'obra.

Els textos es difondran amb la llicència de Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada de Creative Commons, la qual permet compartir l'obra amb tercers, sempre que en reconeixin l'autoria, la publicació inicial en aquesta revista i les condicions de la llicència: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca>

Los autores conservan los derechos de autoría y otorgan a la revista el derecho de primera publicación de la obra.

Los textos se difundirán con la licencia de Atribución-NoComercial-SinDerivadas de Creative Commons que permite compartir la obra con terceros, siempre que éstos reconozcan su autoría, su publicación inicial en esta revista y las condiciones de la licencia: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.es>

The authors retain copyright and grant the journal the right of first publication.

The texts will be published under a Creative Commons Attribution-Non-Commercial-NoDerivatives License that allows others to share the work, provided they include an acknowledgement of the work's authorship, its initial publication in this journal and the terms of the license: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.en>

